

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gerson, Julius Christian.; af Jul Chr. Gerson.

Fra og til, nogle Digte

Kjøbenhavn : Gandrup, 1853

100 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 278.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 05637 7

+ REX

Fra og til,

nogle Digte

af

Jul. Chr. Gerson.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler Sandrup.

Trykt hos Christian Schøn.

1853.

Hvad af Aandens Kamp jeg hørte
Give Lyd i Verdens Larm,
Hvad i stille Timer rørte
Sig paa Bunden af min Barm,
Hvad af Gud jeg glimtviis aned,
Hvad min Sjæl sig vugged i,
Fra mit Indre Bei sig baned
Udad gennem Melodi.

For hvad dertil jeg annammed,
Om kun virksomt tidt i Smaat,
For den Ild, som i mig flammed
Uforstyrret for alt Godt,
For den Evne, som i trange
Sindets Timer gav mig Mod,
Kjærlighed, jeg disse Sange
Lægger freidig for din Fod!

Fra og til.

Naar Livet møder mig lyst og mildt,
Naar Solen stiger i Glands,
Naar alle de Belger, som brødes vildt,
Sig vugge en Stund i Dands,
Naar hvert det Hjerte mig luffer ind,
Jeg villig imødefløi,
Saa vender glad sig mit lette Sind
Til Verdens den muntre Støi.

Men naar man flyer mig med Tvivl og Had,
Naar al min Kjærligheds Trang
Ei ændses meer end det visne Blad,
Man træder ned paa sin Gang;
Naar selv min Virksomheds bedste Tid
Gaaer tabt under Døgnet's Larm,
Saa higer bort jeg fra Verdens Strid
Ind i min egen Varm.

Dg denne Stemningens Fra og Til,
Min verlende Sorg og Lyft,
Den Kilden er til det Strengespil,
Jeg henter ud af mit Bryst;
Dg denne Stemningens Til og Fra,
Dens Nat og dens Morgenrødt,
Den standser aldrig sit Slag, før da,
Naar Hjertet i mig er dødt!

Til et Barn.

Kom, mit Barn, og sæt dig ved min Side,
Sæt dig ned og ræk mig Haanden smukt,
Hvad jeg veed, det skal du faae at vide,
Høste med af min Erfarings Frugt;
Om Guds Aand og Væsen skal du høre,
Skue tænksom i dens Dyb med mig,
Sæt dig hid og vær saa lutter Dre,
Jeg vil være lutter Mund for dig.

Hvad Gud er, har intet Støv udfundet;
Eet vi veed, det vorder ei modsagt:
Han er Spiren, hvori Alt er grundet,
Fyllden er han, hvori Alt har Magt.
Lankens Drn vil op mod Solens Lue,
Flyver kjæft, naaer dog ei Længslens Ryst —
Hvad Gud er, mit Barn, skal Ingen skue,
Vei dit Knæ, saa er han i dit Bryst.

Stor er Gud, høit fra sin Straalehimmel
 Seer han ned, en evig vaagen Aand,
 Almagts Stav, der styrer Kloders Brimmel,
 Svinger let han som en smidig Vaand;
 Verdnens Rækker han til Verdner fører
 Som en Krands af Perler i et Nu —
 Vei dit Kne, mit Barn, som jeg det bøier,
 Gud er Almagt og et Fnug kun du!

Intet Almagtskryb er ham for ringe,
 Ingen Jordemagt er ham for stor,
 Gud er Gud, med ham kan Ingen tinge,
 Hver din Gjerning veier han og Ord;
 Ned han styrter, hvad af Løgn ophøies,
 Op han løfter, hvad for Sandhed leed —
 Vei dit Kne, mit Barn, naar Kneet bøies,
 Lynger Skaalen for Guds Naade ned.

Ikke koldt staaer over Livet Magten,
 Hvor Gud er, der er hans Kjærlighed,
 Med hans Kraft er Mildhed fast i Pagten,
 Over Glæden helst hans Sol gaaer ned;

Fisken tumler sig med Lyst i Boven,
Fuglen gjæffes med den lune Vind —
Bei dit Knæ, mit Barn, og see mod oven,
Naar du knæler kysser Gud din Kind!

Han, hvis Haand har Verdner strøet i Rummet,
Han er trindt hos al sin Skabnings Hær,
End den Røst er intetsteds forstummet,
Som ham kaldte, og han ei stod nær;
Hvor din Tanke end i Verden dvæler,
Paa dens Bei han følger med i Løn —
Bei dit Knæ, mit Barn, thi hvor du knæler,
Staaer din Gud, velsignende din Ben!

Lyst er Haabet, du skal evig være,
Mørk er Frygten, du skal døe engang,
Gud er evig, ham ssee Priis og Ære,
Evig Priis i Hjertets fromme Trang;
Tordnen ruller over Jordens Sletter,
Lysset daler om vort Hoved ned —
Bei dit Knæ, mit Barn! hvad Gud forjetter,
Det skal times dig i Evighed!

Memnonstøtten.

Memnonstøtten, siger man, gav Klang
Ei blot da, naar Haand man mod den førte,
Luften i og om dens Sider sang,
Naar en kraftig Aande den berørte.

Støtten liig er Hjertet i mit Bryst,
Ei saasnart Guds Aande det indvier,
Før de tause Fibre fatte Røst
Og dets Suf gaaer ud i Melodier.

Der er Krig.

(3 1848.)

Der er Krig, saavide Verden naaer,
Hvor skal Kjærligheden hen og være,
En Forfødt, landflygtig om den gaaer,
Neppe levnet Skyggen af sin Vre;
Der er Krig, saaviden Ord er bragt,
Brødre vildt med Sværdet Brødre møde —
Skal da Hadet ene gives Magt
Til det Hele ligger knust og øde.

See, saavidt der færdes Støv med Støv,
Brydes Vold og Afmagt med hinanden,
Sandhed veires hen som viscent Løv,
Falskhed bærer Kronens Ring om Panden;
Armod skriger op med sulten Bom,
Rigdom trodser paa de bløde Troner,
Og al Jorden rundt Guds Straffedom
Bryder ud i Revolutioner.

Der er Krig, saavide Verden naaer,
Hvor skal Kjærligheden hen og være,
Er der Ingen, der med Mod formaaer
I Triumph den atter frem at bære!
Er der Ingen, der, sin Kraft bevidst,
Verden tvinge kan dens Navn at feire —
Nu, saa lad os heller først end sidst
Tilstaae det, at Helvede maa feire!

Ved Solopgang.

I stille Taushed hviler Land og Hav.
 Fra Syden opad gaaer en sagte Aande,
 Knap mægtig nok at kruse Vandets Speil,
 Og driver sagte hen den lette Dug,
 Der Ratten over laae paa Blomstens Krone.
 De dunkle Skove hvile end i Ro;
 Kun nu og da en lille Fugl sig rører
 Paa Træets Dvift, seer op mod Himlens Blaa
 Og lukker saa igjen til Søvn sit Die.
 Alt er et Dyb af Hvile og af Fred!
 Det er som kunde man i Miles Afstand
 Med agtsomt Øre i den stille Luft
 Sig lytte til, hvor Menneffenes Hjerter,
 Af Sønnen fangne, slaae i rolig Tact;
 Det er som kunde man med Sjælens Øie
 Midt paa den Mark, hvor Livets Kræfter strede
 Aartusinder igjennem deres Kamp,
 Sig føle indad til den aldrig brudte

Albældens Harmoni, og see forud
 Den Aandens Seier, hvortil Striden fører.
 Fra Skovens Indre gaaer en sagte Hvissen,
 Som naar i Dvæld, fjernt fra den travle Larm
 To Elskende i Smug betroe hinanden,
 Hvor overvættes salige de ere.
 Nu kruses Vandet. Fra den skjulte Bund
 En Sælhund dukker op og seer sig om,
 Slaaer Finnerne, og skjærer saa igjen
 Sig Vei tilbage i det dunkle Dyb.
 Hvor er den fuld af Haab og af Fortrøstning
 Den Stilhed, der bebuder Dagens Komme!
 Mon ogsaa da, naar over Gravens Mørke
 Engang den lyse Evighedens Dag
 Skal rinde op, den Ro, der gaaer forud,
 Saa fyldig er og riig paa freidigt Haab!
 Dog tys! der fløi en Fugl fra Strandens Siv;
 Med lette Sving den hæver sig i Luften,
 Omfredser Stedet, hvor en Stund den hvilte,
 Og stryger saa mod Horizontens Rand.
 Flyv, lette Fugl, saavidt mit Øie naaer,
 Og hils den Seiler, der fra Sydens Lande,
 Belyst af Morgensfjærets første Stribe,
 Nu vugger hjemad med de hvide Seil,
 Hils den og siig, at der er Fred og Hygge

Dg glad og tryk Forstaaelse af Livet
Som forhen i det lille Land, hvorhen
Den higer nu; sig den, at Morgensolen
Belyser intetsteds saa smuk en Strand,
Saa saftgrøn frisk, saa fuld af kjærlig Inde.
Alt breder Kysten sig i mere Lys
Dg Havet gynger i et Væld af Farver,
Der skifter hvert Secund. Fra Bigen udad
Sig lister bort med lette Aaretag
Den raske Fisser, for at see til Garnet
Dg bringe hjem den Fangst, ham Natten undte.
Hvor strækker Armen stærk sig til sin Dont!
Det er som man, den tykke Vams uagtet,
Dog kunde see de stramme, fulde Muskler.
Nu rødmer Luften, Lyset tager til
Dg Baadens Mast sig speiler omvendt i
De perlemo'er og guldbestænkte Bænde.
Alt synger Fuglene fra Skovens Dvist.
Hør kun engang, hvor de med Triller kappes
At takke Livets Gud for Nattens Hvile!
Den hele Skov er fyldt af Melodie;
Dg selv fra Sandet omkring Bigens Pynt
Sig blander Toner af og til med Skovens.
O, fold dig ud, Sangtone i mit Bryst,
Dg sig med Fuglens op mod Himlens Hvelving;

Raft af det Tryk, der hemmer dig saa tidt,
 Og hæv dig klar og reen og fuld mod oven,
 At det maa kjendes, som det er og var,
 At Mennesket er her paa Jord den Første
 Som til sin Birken saa til Herrens Pris.
 Hvor svømmer Himlen nu i Lys og Glands!
 Hver Sky er som et Flag af Roser vævet,
 Der mens det vifter speiler sig i Vandet.
 Ja, vist kun Flag af Roser om vor Kyst,
 Et Billed af det røde Flag, hvorunder
 Dens Sønner stride; vist kun stolt deroppe,
 Thi med sit Hjerteblod har mangen Yngling
 Dets Vre hævdet og med mandig Haand
 Sit lille, kjære Fædreland befriet
 Fra deelt engang at vorde Andres Træl.
 Nu stiger Solen, Ruglen bryder frem,
 Og hele Havet er et Væld af Purpur!
 Hil dig, o Sol, du Livets tro Bevarer,
 Med dine Straaler og din Herlighed!
 Som du vil ogsaa jeg, skøndt Støvets Barn,
 Hvis Arv er Afmagt kun, med klare Straaler
 Min Linding fransje og med lyse Dine
 Hen over Livet og dets Rampe see;
 Som du vil ogsaa jeg, mig selv en Gaade
 Til paa Fuldbendelsens den store Dag

Alt vorder klart for mig, med al den Varme
Mit Indre eier, fast mig slutte til
Den Jord, der gav mig Liv, og til den Slægt,
Som trængt imellem Savn og Glæde venter,
Et Barn i Haab, paa hvad den selv ei veed;
Som du vil ogsaa jeg min ringe Kraft
Til Verdens Fremgang vie, og uroffet
Den Bane gaae, som du betegned mig.
Min Gud i Himlen! Gjør min Villie stærk!

Vaagn op.

Vaagn op, I, som træge blunde
 Den kostbare Livsdag hen,
 Som naar det gaaer høiest grunde,
 Hvordan I skal nyde den;
 Vaagn op af den dorste Dvale,
 I satte som Livets Bud,
 Thi Stenene før skal tale
 Før Ladheden arver Gud.

Saa vide som Kloder bære
 Hans Lys gjennem Verdens Alt
 Staaer skrevet med Ild den Lære
 I ere til Fremgang kaldt;
 Det usleste Fro, som lægges,
 Skal flyde sig op mod Sky,
 Thi først under Stræben vækkes
 Til Seier det gode Ny.

Den Snegl, som ved Jorden drømmer,
Gaaer op dog ad Træets Rod,
Den Bæk, som fra Bjerget strømmer,
Bil vore sig til en Flod;
Den Sjel, som blev født i Baande,
Skal hæve sig let og fri,
Den evige Sandheds Aande
Er Luften, den stiger i.

Lad Himlen af Lyn end krydses,
De svinde tilsidst dog hen,
Lad Stemmen af Larm end dysses,
Den høres engang igjen;
Lad Hjertet i Dval end sukke,
Lad Kraften end mattes lidt,
Engang skal Guds Dage smukke
Dog lønne, hvad du har stridt.

Baagn op, I, som træge blunde
Den kostbare Livsdag hen,
Som, naar det gaaer høiest, grunde,
Hvordan I skal nyde den;
Guds Lyst over Livet dvæler,
Det freder han kjærligt om,
Men hvor man hans Dage stjæler,
Der venter hans strenge Dom.

Et Minde.

Naar Dagens Stjerne er gaaet ned
 Og Skygger mod Vest sig drage,
 Besøger mig stundom, før selv jeg veed,
 Et Minde fra fordums Dage;
 Den vide Natur, som jeg seer paa den,
 Med Sten, hvis Roser svinde,
 Umærkelig flyde dens Omrids hen
 I Billedet af en Dvinde.

Jeg seer da saavide mit Blik kan naae
 Ikkun tvende Dine milde,
 Der eie, ethvert i sit rene Blaa,
 En qvægende Livsens Kilde;
 Jeg hører da kun, fra saa fjernt et Sted
 Mit Dre kan Lyd fornemme,
 De flygtige Trin, som hun kommer med,
 Og hendes klangfulde Stemme.

Jeg seer da, saaffernt mit Blik har Magt,
Run hendes Pande den hvide,
Den dunkle Silke, hvis rige Pragt
Sig lægger hen om dens Side;
Jeg hører da kun, fra saa fjern en Hang
Alt Luften kan Lyden sende,
Run hendes Latters den søde Klang
Dg leer saa omkap med hende.

Dg har jeg saa stirret og hørt mig træt,
Dg vaagner af mine Drømme,
Dg mærker, at Blodet, som nys gik let,
Nu sagtner i sine Strømme,
Saa tænker jeg over, men tung i Hu
Bed Synet af hendes Billed,
Hvor lykkelig jeg kunde være nu,
Hvis jeg kun selv havde villet.

Saa tænker jeg over, hvor sært det gaaer,
Hvortidt vi, som Børn, forkaste
Saa Meget, som Barnet ei fuldt forstaaer,
Men hvortil vi siden haste;
Saa Meget, vi bytted os siden ind
For Livet, hvis blot vi kunde,
Saa Meget, hvorfor vi med villigt Sind
Heitjublende gik tilgrunde.

Dg alt som jeg samler den store Sum
Af Sorger og Savn og Anger,
Saa strømmer der Toner fra Hjertets Rum
Dg op i mig stakkels Sanger;
Saa sender jeg ud mine Smerters Frugt —
Men Ratten den drømmebundne
Er jaget af Dagen imens paa Flugt
Dg nye Kampe oprundne!

Dese Tankerne hen?

(Nytaar 1853.)

Dese Tankerne hen? Er der Slam paa den Flod,
 Som sit Væld har i Dannemarks Bryst?
 Er det glemt under No alt det livsfriske Blod,
 Som er flydt i den aarlange Dyst?
 Dese Tankerne hen, siden Ingen sig troer
 Magt at rense den dyndtunge Ely,
 Til at kaste det Fremmede ud over Bord -
 Og at hente sin Kraft fra sig selv?

Over Dansthedens Liv laa en dræbende Gift,
 Laae en klam, en forpestende Sky,
 Danmarks Børn skreve hjælt deres blodige Skrift,
 Og fra Valen gif Sundhed paany;
 Nu er Striden forbi og de Fredsælles Graad,
 Som med Ret over Rinderne randt;
 Er den ogsaa forglemmt den omjublede Daad,
 Som har deelt mellem Løgnen og Sandt!

Døse Tanterne hen? Er der Slam paa den Strøm,
Som fra Dannemarks Hjerte sig snoer?

Sove Minderne ind? Gaaer da Hvermand i Drøm
Dg forglemmer sin Dont fra ifjor?

Vel, saa væk den paany, men med Kjærligheds Røst
Selv igjennem det tordnende Veir!

At ei Djevlen skal lee og med skadesro Lyst

Nævne Hadet som Sandhedens Seir!

H y m n e

paa Nystaarsnat.

Verdeners Styrer, Herfter i det Høie,
Dphav til Tidens verelssvangre Flod,
See med din Naades stjernelyse Døie
Ned til den Plet, der hviler for din Fod;
Aaret det gamle haster mod sin Ende,
Lyder din Villies aldrig brudte Bud —
Herre i Himlen, lad det nye kjende:
Du er vort Folks og vort Fødelands Gud.

Bind med din Tillid Folk og Styrer sammen,
Gjenknyt de Traade, Tvedragts Hænder brød;
Truer der Krige, rens og styrk du Flammen,
Der gjennem Seir skal skjærme Landets Skjød!
Vogt du hver Enkelt, mægtig eller ringe,
Sorgerne tælle hvert Minut der gaaer;
Herre, de Toner, som nu opad flinge,
Tag dem som Offer for et gunstigt Aar!

Farten.

Mellem Livet her og hisset
 Svimmel dybt sig Kløster sænke,
 Gudsforladte Aander ryste
 Der med deres tunge Lænke.

Hver en Sjæl, som her har levet,
 Over dette Svælg skal svæve,
 Fattes der den Tro, vil Vingen
 Ei den over Dybet hæve.

Lette, som det her ei kjendes,
 Rulle der sig Lustens Bøyer,
 Kun et helligt Hjertes Genfold
 Er den Kraft, som bærer over.

Høie Aand, som Verden raader,
 Livets Kunst du selv mig lære,
 Alt min Sjæl, naar Tiden kommer,
 Ei for tung til Fart maa være!

Trylseringen.

Ah, til Lykke, lille Jensen!
Som jeg hører har De fundet
Trylseringen, til hvis Kræfter
Hver en Livets Gunst er bundet.
Hvilken Skat har der De vundet!
Nok engang til Lykke, Jensen,
Enefte blandt Dødelige,
Der for Døstet steet at vide
Kun behøver det at sige.
Jordisfføre! Lykkelige!
Tredie Gang til Lykke, Jensen!
Tredie Gang til Held og Lykke;
Gid det maa det vel bekomme
Dette smukke Tryllestykke! —
Dog før de til Døstet sridder,
Säg, min Hjertensven, som færrer,
Har De ogsaa smukt nu huffet,
At den fundne Ring desværre,

Ellers rar, det veed vor Herre,
 Kun eet Dnsfes Maal omslutter,
 Og at altsaa, da dens Mage
 Ikke findes, det nu gjelder
 Munden rigtig fuld at tage.
 Har De huffet ret at vrage
 Alt det Simple, alt det Ringe,
 Al den Dnsfers store Masse,
 Som Dag ud Dag ind huserer
 I vort Hoveds Hjernetasse?
 Har De huffet, det maa passe,
 Som af Ringen De forlanger,
 Til de Kræfter, som De eier,
 Til det Legemshuld, De nyder,
 Til den Aandsvægt, som De veier?
 Har De huffet paa, Herr Meier,
 Hvad jeg vilde sagt: Herr Jensen,
 Huffet paa, at hvad i dette
 Hellige Minut De ønsker,
 Bære sig nu smukt det Rette
 Eller absolut kun Slette,
 Det er talt for lange Tider,
 Er for hele Livet villet?
 Har De med et roligt Hjerte
 Klarlig Dem for Diet stillet

Gangen her i hele Spillet,
 Al den Dnsfers Hær, som daglig,
 Vaar og Vinter, Høst og Sommer,
 Traf paa Bagt i Deres Tanker
 Med Oboer og med Trommer?
 Har De husket, at det kommer
 An paa nu med Kløgt at vælge,
 Hvis De Dem et Ly vil rede,
 Der for evig Tid kan vare?
 Har De husket, De maa lede
 I det Dybe som det Brede,
 I det Lave som det Høie,
 Pønsse, granske, for at føre
 Frem et Dnsfe, der kan gavne?
 Hvad? De har det? Ih, lad høre,
 Siig det, jeg er lutter Dre! —
 Ah! Naa, Penge! Ja, det tænkte
 Jeg nok paa, at det blev Enden
 Paa Forstandens lange Grublen,
 Alle Egners stærke Spænden,
 Paa hvert Dnsfes Enderenden!
 Penge! Penge! Nu og altid
 Dette samme Raab fra Dvalmen,
 Dette samme Skrig fra Støvet,
 Morgensangen, Aftenpsalmen

Omkring Tronen som paa Halmen! —
 Skeet er skeet dog, Duffet yttret!
 Hvad der fordret er, vil komme,
 Komme, frydsuldt eller bittert,
 Før Minutet end er omme!
 Klar nu op i Deres Komme,
 Seigneur Jensen, thi fra oven
 Tungt det søgte Guld alt daler.
 See, et gyldent Bjerg sig høiner
 Alt imens De Ordet taler!
 Trylseringen De befaler,
 Og før hændød end er Budet
 Ned med Spande Guld det regner! —
 Dog, belæstet som et Esel,
 Under Byrden De jo segner!
 Ak, Herr Jensen, slet det tegner,
 Er De læns paa Kraft alrede?
 Ret dog Skroget, hold Dem tapper,
 Ellers faaer De, før De veed det,
 Krumme Knæer og skjæve Rapper!
 Ja, jeg tilstaaer, Guld det klapper
 Ikke ømt paa Deres Skulder;
 Tro De mig, at jeg Dem ynker,
 Som med Knive det mig skjærer
 For hver Byge Guld der synker. —

Stakkels Jensen! Hvor De flynker!
Men hvad er derved at gjøre?
Under Regnen kan jo Ingen
Uden Fare for sit Helbred
Komme til Dem, det er Lingen! —
Dog, der fik jeg Dem i Bringen!
Skyd nu Hjertet op i Livet!
Fat lidt Mod! Allons! Hvad Fanden
Er det dog, som nu med Gæt
Mir nichts dir nichts gaaer af Manden?
Jensen, er De fra Forstanden? —
Ah, han svarer ei, hans Kinder
Er som Kalk, hans Dines Glippen
Gaaet over i en Stirren,
Hagen stivnet mellem Glippen!
Rød og frisk paa Næsetippen
Sidder kun endnu den Borte,
Som ham piinte Dag med Ratten,
Naar han foran Speilet monstred
Handffen, Vesten, Kjolen, Hatten.
Af, der ligger hele Klatten
Sunken sammen under Bægten
Af det Dnske, han gav Orde,
Dengang han ved Ringen veied,
Hvad han helst vel ønske burde.

Jensen! Jensen! Al, hvad gjorde
De imod Dem selv? Hvad hjælper
Nu de rare Naviteter,
Hjertets stadige Magneter,
Naar kun det, man ved dem vinder,
Er at sætte store Bøter?
Al, hvad nytte de? — Dog stille,
Ingen Sørgesang ved Riget!
Han er kommen, hvor han vilde,
Salig hviler han i Riget,
Hvortil al hans Sjæl har higit!

Viol og Rose.

Dagens flammende Lys var slutt
Fjernt bag løvrige Skove,
Glandsfuldt hvilede Stjernen paa
Bækkens krusede Bove.

Over Dalen gik Maanen hen
Drømmerist med sin Skygge,
Længs fordybet den klare Nat
Grundede paa sin Lykke.

Mellem Blomster ved Bækken stod
Rosen tæt ved Violen,
Endnu bæved dens Blade ved
Afskedskysset fra Solen.

„Røde Rose, hvor er du smuk,
Smuk som den Sol, der svinder
Livets fyldigste Glæde staaer
Tegnet paa dine Rinder.

Dog i Rang og i Byrd, ei sandt,
 Staaer jeg dig fuldt ved Siden,
 Hvad din Skjønhed har ydet dig,
 Gav mig Fødsel og Tiden." —

„Dunkle, drømmende, bly Viol,
 Og hvad man alt dig kalder,
 Mig ved Siden du stiller dig
 Kjøbt i Byrd og i Alder.

Er vel det din Bessedenhed?
 Gjælder Sligt dine Drømme?
 Nattergalen i Busten hist
 Mellem os trende domme. —"

Som den talte med Blus paa Kind
 Klang det hen over Dalen,
 Dmt forsonende fra sin Green
 Trilrede Nattergalen:

„Tal du, blussende Rose, først,
 Du, som af Længsel brænder,
 End under Sky ingen Fugl jeg veed,
 Som til din Byrd ei kjænder.

Tal, alt længe din Tanke om
 Seirende Ord jo leder;
 Her fra Grenen, min Dommerstol,
 Dømmer jeg mellem eder. —"

„Elffors smeltende Sanger, du
 Fjende af Had og Trætter,
 Ved hvis Fløiten jeg hen har drømt
 Søde, salige Nætter.

Hør da roligt nu Rosens Ord —
 Langt maae vi gaae tilbage,
 Langt, saa langt det er muligt til
 Skabelsens første Dage.

Gensom Adam paa Jorden gif,
 Hjertet opfyldt med Møde,
 Paradiset med al sin Glæde
 Syntes ham tomt og øde.

Intet Dyr havde Røst endnu,
 Ingen Blomst kunde dufte,
 Kun en tyngende Længsel hang
 I de zittrende Lufte.

Intet Munterheds Echo klang
 Under Løvet det svale,
 Bækken risled, ei afbrudt af
 Kjærligheds sømme Tale.

Adam ønsked for første Gang,
 Ønsked sig en Mandinde,
 Ved hvis bankende Barm hans Fryd
 Kunde sin Gjenklang finde.

I hvis Straaler hans Tankes Fugl
 Kunde bade sin Vinge,
 Ved hvis flammende Blik og Smil
 Luft og Jord kunde klinge.

Og hun skabtes! Mandinden blev,
 Adams anede Lykke!
 Studsende hele Skabningen saae
 Skaberens Mesterstykke.

Adam slumred — Da vaagned han;
 Ild i hans Die lued,
 Salig Skræk gjennemildned ham
 Ved den Skjønhed han stued.

Salig Skræk gjennemstrømmet ham
 Ved den Skjønhed, han mødte,
 Løsheden i hans Indre klang
 Lydt som en Memnonsskotte.

Favnen aaben, han ilte hen
 Mod den savnede Mage;
 Frygtløs, af, og med sænket Blik
 Bøvede hun tilbage.

„Eva! Eva! du flyer for mig
 Paa min Saligheds Morgen?
 Mangler dig Ord, saa ræk mig et Teg
 Som din Kjærligheds Borgen.

Mangler dig Ord, saa ræk mig et Teg
 Paa din Kjærligheds Varme;
 Eva! Eva! flygt ikke for
 Mine udstrakte Arme.“

Løst og gittrende Eva stod
 Foran en Hæk. Hvad Eden
 Gied af Blomster duftede der
 Skjærmende over Freden.

Liljer og Roser og hver den Blomst,
 Hvorved et Dø frydes,
 Alle sankede længselsfuldt
 Kronen ned for at brydes.

Eva bøied sig over os
 Som for en Blomst at tage,
 Skjælvende dog, med et Strig, hun foer
 Jilksomt igjen tilbage.

Adam greb hende i sin Arm —
 Stærk som naar Kraften stræber —
 Trykte et Kys, det første, paa
 Hendes aabnede Læber.

Lyt, da tonede Luft og Sø
 Og Kildeoverne hvissed,
 Dufstende alle Blomster trindt
 Paradiset forfristed.

Dyrene alle Stemme fik;
 Høit mod den hvalte Himmel
 Klang den stærke, jublende Røst
 Af en bevæget Brimmel.

Ogsaa du, lille Nattergal,
 Lod dig jo første Gang høre
 Fyldte glad med din bløde Sang
 Elskovs lyttende Dre." —

„Fære Rose, der feiler du;
 Ittes det end af Flere,
 Aldrig i Paradiis jeg sang;
 Dog fortæl kun hvad mere?" —

„Længe Blomsterne strede: Hvem
 Bilde Dvinden vel bryde?
 Dronningenavnet, det var den Priis,
 Lyffens Barn skulde nyde.

See, da rødmede Rosen, hvid
 Forhen som Svanens Vinger,
 Det var en perlende Draabe Blod,
 Dryppet af Evas Finger.

Derfor, dømmende Nattergal,
 Vren du mig tilkjende,
 Rosens Blad er som Evas Kind,
 Blodet Blodet af hende!"

Rosen taug, men fordobblet Duft
 Steg i Matten den svale —
 Rattergalen i Busten sang:
 „Lille Viol, du tale!“

„Ei fra din Sang, du kjære Fugl,
 Længe jeg skal dig drage,
 Ei til Skabelsens første Stund
 Fører jeg dig tilbage.

Paradisets Have var luft,
 Al dets Rigdom omgjerdet,
 Udenfor som dens Bogter stod
 Englen med Flammesværdet.

Solen var dalet for første Gang;
 Truende over Jorden
 Rullede høit i den dunkle Sky
 Skaberens stærke Torden.

Lynet blinkede Slag i Slag,
 Susende Herrens Mande
 Klovede Luften, og Skovens Dyr
 Brølede høit af Vaande.

Eva stod ved sin Mages Haand,
 Diet blændet af Flammen,
 Ved hans heftigt bankende Bryst
 Sank hun zittrende sammen.

See, da skiltes Skyerne ad,
 Tordenen taug i det Fjerne,
 Paa det sværmerist dunkle Blaa
 Lindred den første Stjerne.

Tæt ved Eva, bag Løvet skjult,
 Klang det i Træets Krone,
 Klagende Rattergal, det var dig,
 Det var din første Tone.

Det var dig, der fra Grenen sang
 Minder fra Paradiset,
 Sang, hvad saligt Menneſket nød
 Og hvad der nu var forliſet.

Det var dig, der fra Grenen sang
 Adams Savn og hans Smerte,
 Det var dig, der med Savnet gjød
 Ogſaa Trøſt i hans Hjerte.

Eva lyttede til din Røst —
Stjernen tindrede saare —
Sagtelig over den blege Kind
Rulled den første Taare.

Taaren sank mod den varme Jord
Som en Dug fra det Høie,
See, da skjød jeg af Jorden frem
Blaa som et dunkelt Die." —

Bladene sænked', Violen taug,
Ret som sank den i Drømme;
Da lød, frygtssom dog, Rosens Røst:
„Elfskovs Sanger, du domme!"

Men over Dalen dens Stemme klang
Fuldt som naar Hjertet banker;
„Lige er I, af hellig Et,
Børn af Menneskets Tanker!"

Forstemning.

Ude paa de grønne Enge
Ligger lys den friske Morgen,
Inde paa mit Hjertes Streng
Spiller taus, tungfindig Sorgen.

Hele Livet jeg har levet
Stiller hen sig for mit Dø
Som et Blad, der ubestrevet
Hvirvles hen af Støvsfyer høie.

Al min Tankes stille Grunden,
Al min Hjgens travle Strømme
Synes mig en stadig Blunden,
Afbrudt stundom kun af Drømme.

Al min Kamp, for ind at bringe
Fred i Tidens vilde Hjerter,
Synes uhørt mig at klinge
Hen i Rummet som en Smerte.

Hvert et Ord, jeg har hengivet,
For med Ord mig at erstattes,
Synes frugtlost mig for Livet
Som den Jord, der Dyrker fattes.

Hvert mit Sjælblus under Sangen,
Hver min Fryd ved Andres Domme,
Som vanhelliget ved Gangen
Atter hjem de til mig komme.

Ude lufte lune Binde,
Solen lys sin Bane drager —
Men i Hjertet dybest inde
Sidder Sorgens Drm og nager.

De ved Jøsteds Faldne.

Over Balen om Jøsteds ligger den tause Nat,
Døden sit dunkle Stempel har paa hver Gjenstand sat,
Kuglen og Sværdet tier! Ikkun en Fugl paa Flugt
Skriger i Lufsten over dem, der har Diet luft —
Brødre, som virke skulde frem til det samme Maal,
Ligge, hinandens Fjender, dræbt af det hvassse Staal.

Stille! Træd varsomt fremad! Snubled din bange Fod,
Faldt du maaskee i din egen kjæreste Broders Blod;
Stille! Gaa sagte gjennem Valens knap svundne Damp,
Sønnen, som der nu soves, kjøbtes paa megen Kamp;
Stille, at ei du vækker dem, som har Diet luft, —
Mangen, hvis Lys nys tændtes, fik det alt der udslukt.

Over Balen ved Jøsteds ligger den tause Nat —
Hvor er de Liig saa mange, Døden har Mærke sat!
Dog, lad i Fred dem slumre; Blodet om Jøssens Haar
Er dem en Krands af Roser, der ingentid forgaaer,
Sværdet de ruge over, væd det med Smertens Dug!
Hæder om Hver, som gjorde af det for Danmark Brug!

En Hilsen.

Min Fremtids lyseste Foraarsglands,
Mit Haab, o Veninde kjære,
Tag mod den Tonernes ringe Krands,
Jeg binder til Deres Ære;
I Nattens Timer, naar Alt var tyst,
Jeg hentede Blomsterne fra mit Bryst,
End Længselens Dug de bære.

I Hjertets Dybder de spired frem,
Dem nærede mangt et Minde,
Hver Gang min Tanke fløi hen til Dem
Der vorte en ny derinde;
Thi tage Krandsen De venlig hen,
Og sende mig om kun et Smil for den,
Mine Drommes smukkeste Dvinde!

Ved Solnedgang.

Af Straaler frandsæt ligger Land og Hav.
Den raske Vind, som Dagen over lusted
Dg bar den lette Seiler til sit Maal,
Sig rører nu kun svagt; med sagte Pusten
Den glider hen imod den lave Kyst
Dg leger der en Stund med Engens Blomster.
Snart kysser den i Smug den spæde Knop,
Snart tørrer den en Draabe Dug af Bladet,
Dg bliver ved til den beruust af Leg
Forglemmer, hvi den kom og hvad den vilde.
Hvo skulde troe, at dette milde Vist,
Et Barn i Kraft og legende som Barnet,
Sig kunde vore til den vilde Storm,
Der rykker Egen af den faste Jordbund
Dg slynger Skibet som en vægtløs Boldt
Med Kæmpehænder op mod Himlens Hvælving!
Nu slumrer det alt ind, som havde træt
Af Dagens Arbeid det en Trang til Hvile.

See kun, hvor rolig hver en Græspiil staaer,
 Og hvor det svage, fjederlette Kryb
 Sig sætter paa dens Top saa tryk og sikker,
 Som var den en ved Secler hævdet Trone,
 Der kunde modstaae Tidens stærke Stormløb.
 Den lange Ræd af sværtbehængte Skibe,
 Der hasted travl forbi den kjendte Kyst,
 Hen mod en Strand, hvor andre Skikke herske
 Og andre Frugter modnes, ligger nu
 Med slappe Seil, griddt efter hver en Lustning.
 Kun af og til, som for at spotte ad
 En svunden Tids kun ufuldkomne Blisdom,
 Gaaer dem en Damper, hyllet ind i Røg,
 Med Skum om Boven larmende forbi
 Og spinder atter flygtig som den kom.
 Hvor er den riig paa Klegt, den nye Tid,
 Skjøndt dadlet tidt, fordi den i sit Hovmod
 For Livets Goder glemte Livets Herre;
 Den tætte Damp, ifkun til Byrde før,
 Den spænder i sit Næg at gjøre Gavn,
 Og sender med Magnetens stærke Kraft
 Budskab som Lyn den vide Verden over!
 Hvor er den riig paa Birken og paa Daad,
 Selv om den stundom til sit Maal kun naaer
 Igjennem Angst og Dval og haarde Trængsler.

Dog nu den hviler; Diet seer sig om
 Og Hjertet frydes ved det svundne Dagsværk.
 Hys! Hvad er det, som gjennem Luften klang!
 Ah, det er Taarerne fra Dagens Strid,
 De tusind Taarer, som i Dagens Hebe
 Ned over de indsunke Rinder randt;
 Som lyse Engle svæve de nu opad
 I Aftenens den stille Hviletime
 Og vidne med forklaret Blis og Smil,
 At Menneffenes Kamp er lidt at regne
 Imod den Glæde, hvortil Aanden stunder.
 Alt daler Solen meer og mere ned;
 Trindtom fra Kysten høres Raab og Sange,
 Der lyde ud med Echo over Vandet
 Og spinde hen bag Horizontens Guld.
 Det er den muntre Ungdom, der mod Døvel
 Fra Eggen samler sig, for let om Hjertet
 I livlig Dands at svinge sig paa Stranden.
 Der er en Støi, en Latter og en Lyst,
 Saa Tanken knap kan finde sig tilrette
 Og afstaaer Hjertet fro sit Herredømme.
 Ja, dands kun, Ungdom, paa din lette Fod,
 Læg om din Hat Kornblomstens Krands den friske;
 En bedre Lovsang fordrer ei din Gud
 End Munterhed og Glæde ved hans Liv!

Omsno din Hat og raab, saa fjernest Seiler
 Kan lytte til, og høit fra Mast og Standsje
 Den raske Sømand svare paa din Jubel
 Med Hurraraab, der gjennem Luften runge.
 Nu svinder Solen, Straalen slukkes ud!
 Iffun et Glimt forsinkes sig endnu
 Paa Hyttens Tag hist tæt ved Strandens Rør,
 Dg dvæler der et lille, kort Secund.
 See kun, hvor Skinnets falder paa den Gamle,
 Der i dens Dør staaer taus med foldet Haand
 Dg tænker fremad paa sit Dagstjærs Svinden.
 Mon ogsaa han med samme Lyst som disse,
 Der juble nu just høit, i Fryd kan lade
 Sin Tanke dvæle ved den Spand af Tid,
 Der end ham gives til at leve i?
 Mon han vel nu, mens Diet klart sig hester
 Ved Solens Nedgang, ønsker, at den ofte
 Maa see ham staae som nu i Døren der,
 Hvad eller Alt, hans Hjerte ønsker sig,
 Er kun at denne Nedgang er hans sidste.
 D, sikkert ønsker mangen Dag han end,
 Thi, skjøndt hans Kind er furet dybt af Alder,
 Saa rødmer den dog end af Liv og Sundhed,
 Dg Verden synes ham endnu saa smuk.
 Dg han har Ret, den er tilvisse smuk!

Er det ei ret, som hele Verden vilde
I dette Dieblif sin Rigdom strøe
Udover den i Farvespil og Pragt?
Er det ei ret, som om med navnløs Ynde
Den vilde smykke saa den vide Jord,
At den i Lys og Glands og rolig Skjønhed
Var liig Guds eget faure Paradiis!
Thi hvist, I Træer, kun i Skoven der,
Fro ved det Pust, der ind fra Havet strømmer,
Hvist, der er nok at tale sammen om!
Men hvist du med, du Hjerte i mit Bryst,
At hvad du nynner i Beundring nu,
Kun hørt af Faa, engang naar Livets Aften
Som denne her paa Dagens Arbeid følger,
Som kraftig Lovsang og som Priis for Livet
Maa lyde høit og klart om Herrens Trone!

Svar paa Spørgsmaal.

J spørge mig, hvorfor saa knap med Død
Jeg staaer medens Alt er Lyst?
J spørge mig, om ikke Naget boer
Og bygger skjult i mit Bryst?
J spørge, hvad J dog godt forstaae,
J saae det saa tidt jo før:
Naar Kirkens Klokker til Andagt gaae,
Saa lukker man i sin Dør!

Stjernesforklaring.

Naar om Natten Stjernehaaren
Glimter paa det dunkle Blaa,
Er det da, som før man troede,
Fredens Ord der skrevne staae?

Er det Himlens Sprog, der tales
Fuldt og reent til Jordens Lyst,
Lyse Tanker, der forklare
Livets Gaade for vort Bryst?

Eller er det vel, som siden
Stjernelæren os har sagt,
Store Kloder, ret som vore,
Vidnesbyrd om Herrens Magt?

Hvad det er, jeg veed det ikke!
Det kun veed jeg, hver en Gang
Dover mig Guds Stjerner glimte
Bli'er mit Suk til freidig Sang.

Til et ungt Menneske, der forlod Europa.

Ud i Verden vil du flyve i de vilde Kræfters Ring,
 Fra det Huus, hvor du har syset barnlig trygt og
 glad omkring,
 Ud i Verden, hvor det stormer og hvor skumdæft Soen gaaer,
 Kun som Ballast dine Dromme, dem du neppe selv forstaaer.

Høler du ei, det er dristigt? Har du tænkt saa smaat derpaa:
Naar det skummer omkring Kjølen, er det Kunst tilføers
at staae!

Naar det jitrer gjennem Skroget og den seilbetyngte Mast,
Er det ikke Hvermand given uforfærdet at staae fast.

Der er smukt i Verden vide! O, ja sikkert! Men siig til:
Er dit Die ogsaa hærdet mod de stærke Straalers Spil?
Har du husket: der, hvor Solen spreder m est sin gyldne
Flod,
Ligger Slangen skjult og saarer med sin Gift den lette Fod.

Viid er Jorden for vor Birken! det er sandt! Ja, den
er stor!

Men hvad mægter mod Millioners vel dit eget ringe Ord!
Har du prøvet paa at løfte velberaad den tunge Steen:
Naar een Villie er mod Alles, af, og Alles imod een!

Har du tænkt derpaa, hvor hastig Armen mattes fra sit
Bærk!

I den lune Rede hjemme troer man Vingen dobbelt stærk!
Har du huffet, naar du synker fra den raske Fart du stød,
Staaer maaskee der hos dig Ingen, der vil græde ved
din Nød!

Ud i Verden vil du flyve, om de vilde Kræfters Baal!
Har du hærdet dine Sener, som man hærder Jern til
Staal?

Har du vænnet dig til Hunger, til at smile under Trang,
Til at kæmpe for hver Tomme, du vil vinde for din Gang!

Dog du vil det! Vel, saa reis da! Lyd dit Hjertes raske
Bud!

Dver Livet er en Trøst dog vaager der en naadig Gud!
Og naar al den Kamp, du kæmper, engang hviler brudt
og endt,

Har din Sjæl en Styrke faaet, som den forhen ei har kjendt.

Flyv fra Hjemmet! Bred din Vinge! Reis med Gud og
fryg kun hen!

Dog tag med som Skjænk paa Veien dette Dnske af
en Ven:

Hvor i Verden du end flakker og din Haand sin Dont
fornyer,

Bliv som nu den samme flinke, samme hjertensgode Fyr!

Ved Tiget.

Ja, desværre, det er afgjort,
Froken Madsens Liv har Ende!
Det er visnet som en Pragtblomst,
Der i Kampen med sin Fjende
Storm og Regnskyl, maatte vende
Kronen nedad; hun er himlet,
Eller, om man vil det, bedre:
Hun gif nedennom at samles
Der med Mødre og med Fædre.
Her vi staae, for rørt at hædre
Ved vor Taare hendes Minde!
Men vil vi for dybt ei klage,
Fra den Vej, hun vandred, fører
Dog ei noget Raab tilbage! —
Som i Skjønhed uden Mæge
Var i Hjertets Dualiteter

Hun aldeles uden Lige,
 En superb, af hele Verden
 Og sig selv beundret Pige.
 Dette var vist nok at sige
 Her, hvor hun i Risten hviler,
 Men da muelig En og Anden
 Dog i Stilhed meer vil vide,
 Som han gjemme kan i Panden,
 Skal jeg skildre, som Forstanden
 Lærer mig mit Stof at ordne
 Hvad jeg veed, og om ei Meget.
 Dog de smaa Specialiteter:
 Hvor hun fødtes, hvor hun leged,
 Hvor hun første Gang er steget
 Med en fyrig Bæltens Ingling
 Op i Kjærligheds-Ballonen,
 Hvor hun sværmed og i Selskab
 Qua dets Dronning angav Tonen,
 Hvor tilsidst hun, stødt fra Tronen,
 Blev, som det vel ofte hændes,
 Ret tilbunds emanciperet,
 Hvor hun drak og smak og larmed
 Til hun endelig fallered
 Og i Døden her frepered.
 Klart og sanddru skal min Tale

Disse Enkeltheder tegne,
 Intet Vigtigt reent forglemme,
 Intet ganske Bægtløst regne,
 Men i Alt og allevegne
 Sig til Facta ifkun holde. —
 I, som Risten her omringe,
 Hænderne imens I folde! —
 Hun var født her i det kolde
 Nordens Clima, hvor, som vides,
 Man i Smuds med Paraplyer
 Dag for Dag omkring maa trampe,
 Over sig de tykke Skyer,
 Der kun Sne og Isvand spyer.
 Vigefuldt paa Storkens Binger
 Kom saa zart hun, at paa Buggen
 Allerede hendes Bæsen
 Lignet blev ved Morgenduggen,
 Hendes Latter, hendes Sukken
 Med de Toner, som man hører
 Af og til, naar i den stille
 Sommeraften Engle lyse
 Paa de gyldne Harper spille!
 Og som født, saa gif den Lille
 Frem i Zarthed, saa at Ingen,
 Mindst dog hendes Moder, Mette

Madsen, eller hendes Fader,
 Søren Madsen, kunde gjette,
 At der nu og det i dette
 Lille, fine Barn, som vorte
 Bort fra Bleen, skulde flyde
 Op en Dvinde, der som Færre
 Imod Enden raa og ryde
 Med Alverden maatte bryde.
 Dog, vi tør ei forudgribe
 I Historiens fine Traade —
 Op hun skjød sig faur og smekker,
 Mangen Klodrian en Gaade,
 Men dog Allemand til Maade,
 Og naar hun i Flok med andre
 Børn, som tidt lidt ubeleilig
 Bimse om de Borne, leged,
 Sagde Alle: See, hvor deilig!
 See, hvor deilig! See, hvor deilig!
 Heller ei, som man kan tænke,
 Varede det meget længe
 Før en Herre, af de Noble,
 Og beslaaet med mange Penge,
 Fik et Frieri paa Gænge,
 Og da endelig nu Frøken
 Madsen vel var confirmeret,

Blev Trolovelsen en Aften
 Under Pauker proclameret.
 Hvor hun stod der ved Klaveret
 Ved sin Elfers Side yndig,
 Mens fra Salens Kanter alle
 Lydt det lød: Til Held og Lykke!
 Og en enkelt høit Begeistret
 Vel fik Opstød i et Stykke,
 Som til Nød man kunde trykke.
 Ak! men hvad er Støvets Planer?
 Kun en Kling eller Byge
 Døer Gaden og de stolte
 Drømme om Parade ryge
 Lugt i Lyset! Glade, myge,
 Gjennemvaaede og fortabte
 Hinke hjem vi, og naar gnavne
 Ved vort Uheld der vi stonne,
 Gaaer det op for os, at hele
 Livet er ei værd en Bønne.
 Dog, tilbage til vor Skjønne!
 Hvad der gik af Cavalleren,
 Skal jeg ikke kunne sige,
 Nok er det, at næste Morgen
 Sendte han den stakkels Pige
 En Depesche fra sit Rige,

Hvori kort og godt han meldte,
 At det Baand, han havde knyttet,
 Bundet var totalt iblinde,
 Og at det kun lidet nytted,
 Selv om han Decorum hytted
 Bed endnu for Verdens Dine
 Det en stakket Tid at bære.
 Grundene, han gav, var ikke
 Meget klare eller svære,
 Kun var det imod hans Vre.
 Ei saa hurtig havde Frøken
 Madsen aabnet hans Brochure,
 Før hun den paa Gulvet kasted,
 Mens hun spøer med Eder dyre
 Sig at hævne paa de Fyre,
 Der ei havde anden Tragten
 End at skabe Livets Dramer
 Om i Farcer, og at daare
 Godtfolks Børn, især dog Damer;
 Hvorpaa hun med Beeclamamer
 Sank paa Gulvet om besvimet.
 Lang Tid tog det førend Mette
 Madsen kunde ret faae rimet
 Det, som Datteren var timet,
 Med hvad Dagen forud hænded;

Før hun fik det i sin Hjerne,
At sig Binden havde dreiet,
Dg at slukt nu var den Stjerne
Hun saa længe i det Fjerne
Dinede paa Husets Himmel.
Endelig begreb hun Sagen,
Dg nu svær hun høit, det skulde
Snarest komme klart for Dagen,
Hendes Barn var uden Magen,
Dg at hver en Flos, var endog
Han i Rigdom et Mirakel,
Dog ikkun mod hendes Datter
Var en sølle fattig Stakkel;
Dg hun holdt et sligt Spektakel,
At Herr Søren Madsen, Husets
Saare respectable Herre,
Ikke vidste, om det mueligt
Guden Thor var i sin Rærre
Eller endnu noget Bærre.
Men fra denne Dag var Froken
Eglantine Stine Madsen
I al Modepynt og Glimmer,
I al eventyrlig Stadsen
Solen over hele Pladsen,
Hvor fra Barnsbeen af hun boede.

'Jffun kort, saa var hun atter
 'Dpreist fra det Fald, hun gjorde,
 Og, som man med Lethed fatter,
 Som en god og lydig Datter
 Med en Smule Vold paa Hjertet
 Dronningen for alle Fæter,
 Dagens Bysnak, dybt indviklet
 I en Mængde Tête-à-Tête! —
 At, hvo der engang med Wether
 Kunne sønbelægge alle
 Støvets Børn og hurtig flere
 Saadan rigtig ind til Hjertet
 Med sin Borer trepanere!
 O, jeg siger ikke mere!
 Hvilket Bognlæs af Bêtiser
 Bilde man da der ei finde?
 Nok sagt, inden Nar var omme
 Gif med alle Verdens Binde
 Om det Rygte: Ingenfinde,
 Ingenfinde havde Verden
 Al sin æstimable Mine,
 Al sin Fornemhed uagtet,
 En Heltinde i det Fine
 Som den smukke Eglantine.
 Nar gif hen som ellers Dage;

I den lille hvide Næse,
Der engang saae ud saa frygtssom,
At man uden svæert at hvæse
Kunde Livet af den blæse,
Saae en Stoltthed nu, en Trodsen,
Og paa Panden, paa det hvide
Brystets Dueslag, hvor forhen
Kurrede to Duer blide,
Stod kun Mærker, der lod vide,
At der hused vilde Fugle.
End en Tid og hjem fra Indien
Og de Lande, hvor man vistes,
Kom med Lommen fuld af Grunker
Og med Lyst til snart at gistes
En Monsieur, og da der stiftes
I et Pigesind saa ofte
Lyst og Lysternes Behiæl
Som i de bornholmske Ubre
Plads en Messingperpendikel,
Fandt hun pludselig den Mikket,
Som var kommen hjem at tære
Op de Grunker, som han ude
Harde samlet, høist passabel,
Og hun satte alle Klude
Snelt til paa sin Frøkenflude.

Men desværre, hvad er Villien?
 Tidt man alle Klude heiser,
 For i Hast affied at komme,
 Uden Bind dog Fløiet kneiser;
 Og, imens, en Anden reiser
 Raft forbi med Damp og bliver
 Maaskee Konge eller Keiser.
 Det er Livet! Ifkun Stade,
 At den Stabning, som nu ligger
 Her foran os, skulde lære,
 At der Sandhed deri stikker;
 Thi en Datter af en Tigger
 Bandt den rige Mikkels Hjerte.
 Fra den Dag af laae en Skygge
 Over Frøken Madsens Pande,
 Og Enhver, som saae det Smykke,
 Skinnende og uden Rykke,
 Der paa hendes Barm sig gynged,
 Følte, at der underneden
 Hused Aander, der i Stilhed
 Undergrove Hjertefreden.
 Snart gif ogsaa bort og heden
 Med det Nederlag, hun mødte,
 Hendes Ry som Elegancens
 Uforlignelige Støtte;

Rygtet holdt kralilst sin Bøtte,
Dg naar siden Nogen talte
Hift og her engang om hende
Dg om hendes fine Tone,
Hed det altid: Død og Pine,
Det forstaaer sig, Jomfru Stine!
Saadan er engang nu Verden,
Pukke paa den Lidt kun nytter,
Daglig sin Beundringsgjensstand
Ubarmhjertig om den bytter,
Paa den Faldne koldt den spytter,
Dg naar saa han, traadt i Støvet,
Al det Jnderste forpjusket,
Tænker paa, det var det Rette,
Om fra Verden bort han lusked,
Seer han Alting reent forfussket.
Snart opgav hun ogsaa Voret.
Da hun, trampet ned af Alle,
Selffabsdørene saae lukte,
Lod hun hele Glorien falde,
Dg mens Proppen hun lod knalde
Af sin sidste Flaske Gollner
Svoer hun høit, at alt, hvad Dvinde
Hørte til, for evig skulde
Fare hen for alle Vinde,

Og at hun for dennefinde,
 Hvor i Verden end hun hanned,
 Bilde rydde bort hver Tanke,
 Som paa Dwindeviss end kunde
 Bringe Hjertet til at banke,
 Og saaledes Gløder sanke
 Paa den usle Verdens Hoved.
 Dog — min Tale snart har Ende,
 Thi nu gif det som paa Skøiter
 Ned ad Bakke, Knald i Fald som
 Naar paa Ild i Smør man sprøiter!
 Og som man i Skoven fløiter
 Svarer ogsaa Skovens Herre!
 Thi sank hun saa dybt mod Bunden,
 At den Dvinde, her i stue,
 Øste henad Midnatsstunden
 Blev beruust paa Gaden funden.
 Dog jeg tør ei herved drøle,
 Og, da heelt urolig længe
 Bærerne paa Riget vente,
 Vil jeg meer ei fremad trænge,
 Men slaae an paa andre Streng.
 Sov da trygt, hvor ned du lægges,
 Levning af en Veltens Dvinde,
 Med din sidste Rest af Skjønhed,

Med vor Taare som et Minde,
 At dog Nogen stod paa Vinde,
 Da det gjaldt dit Liig at følge;
 Sov i Ro, hvor ned du lægges
 Sagte nu paa Gravhøispladsen,
 Thi trods Spot og Klaffer sætte
 Paa din Høi vi over Kassen:
 Frøken Eglantine Madsen.

Ved hendes Billed.

I min Haand har jeg et Billed,
Hvor jeg dets Træk har kjær!
Fromhed og Hjertensmildhed
Ere indgravne der!

I min Haand har jeg et Billed —
Verden er vidt og stor —
Smukkere dog end dette
Findes der, ei paa Jord!

I min Haand har jeg et Billed;
Reent som en Bøn til Gud,
Seer jeg det ind i Diet,
Litter en Engel ud!

I min Haand har jeg et Billed,
Synger jeg lydt dets Priis,
Føler jeg Sangen aabner
Hjertet et Paradiis!

S a n g e n.

Jeg gik over Engen min eensomme Gang,
Søgte de skjulteste Stier,
Binden i Buxene hvissed og sang
Lislige Melodier;
Alle de vare saa fulde af Fred,
Droge mit Hjerte mig ubevidst med; —
O, lærer den Sang
Jeg ikke engang,
For evig med Sangen jeg tier.

Jeg gik over Engen det ukjendte Spor,
Beied mit Liv og dets Kummer,
Alle Smaaafugle med smeltende Drd
Dvibbred min Sorg i Slummer;
Alle de talte saa fristende smukt,
Tonen var Kjærligheds fyldige Frugt; —
O, lærer den Sang
Jeg ikke engang
For evig min Sang da forstummer.

Jeg gik over Engen den blomstrende nys,
Suk var min Tanke tilbunde,
Trindtom i Græsset det lød som et Kys,
Kys af Smaablomsternes Munde;
Græsset og Blomsterne hvisted og lød,
Binden og Fuglene sang og var fro —
O, lærer den Sang
Jeg ikke engang
Gaaer jeg med min Higen tilgrunde!

Føvsald.

Løvet falder af de gule Træer,
 Binden sukker i de visne Blade,
 Sorgfuld flygter Skovens Sangerhær
 Over Markens blomstafklædte Glæde.

Drnen stiger over Lundens Hal,
 Seer, hvor Egen, Skovens Konge, luder
 Smerteboiet ved sit Riges Fald,
 Ahner dunkelt, hvad det den bebuder.

Spurven hopper fuld af Uro paa
 Dvisten i sit nys end grønne Rige,
 I sit Næb et lille visjent Straa
 Som et Tegn paa det Forgængelige.

Alt er Sorg ved den forsvundne Glæde,
 Kun ved Mindet end sit Liv det nærer —
 Ak, saa falder ogsaa snart den Krands,
 Som endnu jeg frist om Panden bærer.

Ak, saa svinder med ustandset Fart
Min Begeistrings sommervarme Dage,
Ak, saa bringer ogsaa Fuglen snart
I mit Bryst et visjent Straa tilbage.

Høie Guddom, som mit Liv forstaaer,
Som mig skabte, som igjen mig kalder,
Lær mig skue paa de korte Aar
Unedtrykt ved hvert et Blad der falder.

Lad mig skue kjækt min Høst engang,
Tryk i Stormen, som dens Løvfald fremmer,
Dg naar Tiden er der, lad i Sang
Mig omstabe hvert et Savn jeg gjemmer.

Annette.

Det var en Sommermorgen;
Imellem Lundens Grene
Slog Droslen sine muntre Morgensange,
Du vandrede alene,
Dit Blik ufsjendt med Sorgen,
Henad de stille, løvbedækte Gange;
Henrykt ved Skuet, bange
De Bønner dog at bryde,
Du til din Gud opsendte,
Mit Bryst af Længsel brændte,
Og taus men sukkende det Sted jeg flyede,
Hvor fjernt fra Larm og Brimmel
Du troede dig alene med din Himmel.

Dog ikkun kort jeg dvælte,
Et Haab jog mig tilbage,
Et Haab, jeg kan det ikke selv forklare,
Jeg kom med Fodtrin svage,
Endnu for Gud du knælte
Smuk som den lyse Himmels Englesfare;

Rysvakte Vinde bare
De dæmpetmilde Toner
Med Undren til mit Dre,
Dg hvad jeg fik at høre,
I Bonnen robet blandt de grønne Kroner,
Det luttrede mit Jndre
Dg bragte Glædens Stjerner til at tindre.

Da reiste du dig rolig,
Afbød en Blomsterspire
Dg satte den paa Bryftet mens du smilte,
Dens Farver skulde zire
De fromme Tankers Bolig,
Den Barm, hvorom saa megen Jnde hvilte;
Lynsnar jeg til dig ilte,
Jeg bad dig venlig skjænke
Tilgivelse den Brøde
At have søgt et Møde;
Du gav mig den, du vilde ikke frænke,
Dg medens halvt du spogte
Du bad mig sige, hvi jeg til dig søgte.

Der stod jeg da nu længe
Dg kunde Intet sige,
Mit Bryst var altfor fuldt til sindig Tale;

Dog maatte Frygten vige
Dg Hjertets spændte Strenge
Gav Klang som Bækkens i de stille Dale;
Du bad min Læbe male
Alt hvad mit fulde Hjerter
Saalænge havde rummet,
Taus stod du, som forstummet,
Da jeg dig skildrede dets dybe Smerte,
Dg hvad dit Dre hørte
Til dine Kinder Blyhedsrødmen førte.

Med Tiets Laage sænkte
Dg bævende som Lillien,
Naar Aftenvinde om dens Blade puste,
Du, kraftig dog i Villien,
Et sagte Ja mig skjænkte,
Et sagte Ja, som salig mig beruste;
Trindt om os Luften susste,
Som sank paa lette Vinger
Med bag en lødæft Hytte
Guds Engle for at lytte;
Endnu dit Ja som for mit Dre klinger,
Dg naar jeg det gjentager
Forsvinder hurtig Suk og Savn og Klager.

Kun tvende smaa Secunder
 Din Haand i min sig glemte,
 Da fløi du bort saa flygtig let som Hinden,
 Et dunkelt Slør du glemte,
 Du havde lagt det under
 Det Træ, hvorved du bad med Blus paa Kinden;
 Jeg agted din Forsvinden —
 Min Længsel og min Lykke
 Lod jeg i Sang udstrømme,
 Min Elfte, hine Drømme,
 Som klædt i Digtekunstens saure Smykke
 Dit Bifald ofte høstet,
 De fødtes dengang da dit Ja mig trøstet.

Med Sløret som Erindring
 Jeg vandrede tilbage
 Fra Lundens Morgensfygge, bort fra Haven;
 Heelt tidt i Sorgens Dage
 Bar det mit Bryst en Lindring
 At see paa Sløret, see paa Himmelgaven,
 Nu hviler du i Graven,
 Tilbedte! o, men vidste
 Du, hvor mit Hjerte higer
 At naae til Dødens Riger,
 Ved Strengens Klang og under Sang at bryde,

Du vilde Himlen bede
Mig snarest herfra til dit Hjem at lede.

Mildt stiger Solens Flamme
Bag Lunden, hvor jeg sidder
Og synger disse Toner, der forsvinde;
Den muntre Drossels Dvidder
Er ganske nu den samme,
Der lod, da du mig skænkede dit Minde;
Thi skal min Taare rinde
Paa Stedet, hvor jeg hyppig
Beundred dine Dyder,
Den Blomst, som da fremskyder
Af mine Taarers Regn befrugtet hyppig,
Den, for mit Bryst at lette,
Vil jeg opkalde efter dig: Annette!

En Aftenstemning.

Mens udenfor Alt er Hvile
Og Slummer ved Nattens Bryst,
Saa sidder af Sorgen fangen
Jeg taus paa den dunkle Ryst.

De drømmende Tanker flagre
Urolige hid og did,
Snart dvæle de ved en svunden
Og snart ved en ventet Tid.

De ere som vilde Fugle
Der suge fra Sted til Sted,
Der søge sig Plads at bygge
Men intetsteds dog faae Fred.

De ere som Lyn, der krydses
Omkap i en stormfuld Nat,
Som Bolger, der stadig skylle
Og faae dog ei Stranden fat.

De hige afsted og længes
Dg vide ei selv hvortil; —
Hvad er det dog denne Higen
Dg Strid i vort Indre vil?

Dog tys! I det Fjerne dukker
Af Skyen en Stjerne ud,
Siig, er det et Svar du giver
Paa hvad jeg dig spørger, Gud?

Dg er det først hist, hvor Stjernen
Nu blinker med rolig Fred,
At Længsel og Tragten ender
Sit rastløse Jordeffed?

Velan, saa vil taus jeg vente
Dg troe paa dens Barsel her,
Dg luttre mit Bryst, saa Freden
Kan holde sit Indtog der.

Besvarelse.

Har da dit Bryst ifkun den ene Trang,
 Ifkun det ene Maal for sine Dromme?
 Har da din Sjel ifkun den ene Klang,
 I hvilken ud dens hele Væld kan strømme?
 Er een Streng Alt, du paa din Sangbund har,
 Det Fond, hvormed du Verden rundt vil vandre?
 Du spørger mig; nu vel, min Ven, mit Svar
 Er kort og godt: Ja, jeg har ingen andre!

Jeg kan ei bøie mig for Tidens Gud,
 Den Gud, der skifter alt som Vinden svaier,
 Den Gud, der leger med sit eget Bud
 Og ussel lefler med hver Døgnets Seier;
 Jeg kan ei bøie mig for Tidens Aand,
 Den Aand, der selv ei har et sikkert Fæste,
 Der flyver op idag med løste Baand,
 Men synker fængslet atter ned den næste.

Jeg kan ei bøie mig for Tidens Lyst,
Der nu er Gæt og nu igjen et Andet,
Der verler om saa let som paa en Ryst
De Furer, Baaden skjærer ind i Sandet;
Jeg kan ei bøie mig for Tidens Hang,
Der ud og ind kun gaaer sin skjæve Bane,
Ei stemme op og bruse ud i Sang
For hver en Pjalt, der stikker op sin Fane.

Med trostlig Fod jeg gaaer min egen Vej,
Med Anger kun fra den om end en Tomme,
For Massens Afgud knæler ned jeg ei,
Der komme over mig saa hvad der komme!
Lad Mængden saa mig hæve i sin Ruus
Og naadig mig til Dagens Helt opheie,
Hvord eller sparke til det Hundehuus,
Hvor jeg engang skal lukke i mit Die!

Paa Kirkegaarden.

Den lyse Dagens Sol er gaaet ned.
 Hen over Kirkegaardens stille Grave,
 Der ligge nu forladt af hvert et Fjed,
 Sig breder tæt, et Slør af Speilflor liig,
 Den flamme Dug og samler sig til Draaber
 Paa Blomsterne, der blandt de hvide Steen,
 Med Kronen bøiet imod Jordens Skjød,
 Staae som de dusted nedad til de Døde.
 Den vide Flok af løvbehængte Træer,
 Der brede sig iblandt de dunkle Grave,
 Ret som de skulle stille Dit fra Mit
 Og vogte paa, at de, hvem Livets Hensyn
 Saa ofte skilte fjendtlig fra hinanden,
 Ei heller der, i Dødens Hjem, kom sammen,
 Forhandle nu, alt under sagte Hvissen
 Heel mangen Løndom, som først Graven i
 Fra Taarepilens spidse Blade drypper
 En Draabe af og til og glider over
 Det smalle Græsstraa tæt ved Jordens Brys
 Til den knap synlig smelter hen i Muldet.

Der fløi en Fugl, forfkræffet ved min Gang
 Bort fra dens Green, og tager først paany,
 Betrygget ved sin Afstand, Plads paa Høien,
 Hvor Kjærligheden, hugget ud i Marmor
 Med Haand paa Hjertet sidder taus og sørger.
 Frygt ei, du lille Fugl, men sid i Fred!
 Den Gud, som nu blandt disse Høie sfrider,
 Er ikke styret frem af onde Tanker;
 Snart standser den vel ganske, og den Kraft,
 Som fører den, er Gravens Bytte.
 Sid kun i Fred paa Pilen, hvor du sad,
 Dg har du faaet Toner i dit Bryst,
 Saa syng i Dødens Have mig en Sang,
 Der bære kan min Tanke bort fra Jorden
 Dg ind i Evighedens lyse Rige!
 Hvor falder her ved disse Graves Fred
 Al menneffelig Kamp, al Døgnets Higen
 Hen i et Intet, mens fra Hjertets Dyb
 En Stemme kun, der sjelden ellers høres,
 Et fromt Mystorium til Tanken hviffer!
 Hvor synker her, ved disse Graves Ro,
 Den hele Vægt, som forhen Sindet tynged
 Dg bandt til Striden det imod dets Villie!
 Ja, syng kun, Fugl, at jeg med sagte Rynnen
 Kan følge dig og lade Hjertets Drømme

I Toner stige op mod Himlens Blaa! —
 Der kom den første Stjerne frem deroppe!
 Med stille Glands den hviler netop over
 Den Steen, hvorved min Fod nu fængslet staaer.
 Lad see, hvad Indblik i et afbrudt Samliv
 Den gyldne Skrift kan tolke mig: „Her hviler
 En kjærlig Hustru! Ung og smuk og god
 Forlod sin Huusbond hun og trende Børn
 Og gif til Gud! Hans Glæde over hende!“
 En kjærlig Hustru! Ak, saa maatte da
 Du Støv, som hviler nu her nedeunder,
 Gaae fra en elsket Huusbonds Side bort!
 Og slog dit Hjerte mægtig i din Barm,
 Da fra dit Leie sidste Gang du kysjed
 De trende Børn paa deres bitte Hænder!
 Ak, maatte du, med Hjertet trangt og tungt,
 Den sidste Hilsen til din Frelser sende
 Og, medens Diets Laag faldt sammen, sige
 Alt, hvad du havde kjær et taust Farvel!
 Sov sødt i Fred, hvis end dit Støv ei frigjort
 Er stegen op af Gravens dybe Nat
 Til Uforkrænkeligheds lyse Hjem!
 Sov sødt i Fred! giv ingen tung Grindring
 Heroppe fra sig lægge paa din Kiste
 Og trykke Laaget altfor blysvært ned!

Dg gid den Ben, jeg her nu for dig beder,
Maa lyde ned til dig som Vidne for,
At ingen Glemsel hviler om de Døde! —
Der brød igjen en Stjerne frem for oven!
Dg atter een og een og hele Rækker,
Indtil de tæt som Sand i Havet fylde
Den hele rene, vidtudsstrakte Kuppel.
O, hvo der nu i denne Nattens Stund
Bar mægtig til at fordre Svar paa Gaaden,
Den Gaade, Tanken ei endnu har løst:
Er disse Kloder lutter bedre Verdner,
Hvorpaa engang bag Graven Skridt for Skridt
Vi gaae Fuldkommenhedens Maal imøde,
Hvad eller er, som Hjertet nys mig hvissed
Dg som min Tro med barnlig Genfold lærer,
Den Søvn, der soves under disse Tuer,
Kun Hvilen før en evig Salighed!
Giv mig, min Gud, at løse denne Løndom,
Dg som dens tro Apostel skal jeg vandre,
Dit Navn til Priis, om end min Lod blev Mangel,
Til jeg den vide Verden har forkyndt
At ei det er, som falsk nu ofte læres,
At dette Liv med Støvets her har Ende,
Dg til jeg har for Verdens Børn stadfæstet
Den Troens Sandhed: Der er evigt Liv!

Lærdom for Livet.*

Jeg saae den sidste Somrens Rose staae
Saa rød som Blod og smuk som Morgenrøden,
Da hvidsfed gysende jeg: Vaer derpaa,
Saa vidt i Livet, det er nær ved Døden.

Det var en stille, lummer Solskins Dag,
En Sommerfugl fløi sneehvid ud fra Løvet,
Knap Luften zittred ved dens Vingeflag,
Men Rosen følte det og sank i Støvet.

* Dette Digt er efter Hebbel.

Vingerne.

Hvad for Noget? Disse Vinger
Laae bag Busten skjult, min Kjære?
Vil man see kun! De maae sikkert
Af en Engel lagt der være!
Det er Vinger, der kan bære
Let og sikkert op fra Støvet
Mod det høie Aandens Rige,
Det er klart at see; de ere
Ret som skabte til at stige!
Aldrig saa jeg deres Lige,
Dannet til saa fiint og kunstigt
Og med alt det dog saa trygge!
Ikke alle Verdens Binde
Kunde magte mindste Stykke
Fra den vante Plads at rykke!
Ei! hvo der kun Mod nu havde
Til ved Skuldren dem at fæste
Og med dem, om et Secund kun,

Lysets Herre selv at gæste!
 Det forstaaer sig, i det næste
 Dieblif, naar atter nedad
 Man mod Jorden daled, vilde
 Sneglegangen der i Støvet,
 Hvormed man sit Liv maa spille,
 Bisfeliggen smage vilde.
 Men saa havde man dog levet!
 Og det korte Syn af Glandsen
 Om Guds Trone vilde bøde
 Paa den hele Fremtids Standsen. —
 Lys! Hvad siger De, Herr Hansen?
 De har Mod til op at stige
 I de høie Aandsregioner,
 Hvor i evig Glands og Klarhed
 Seirrig Lysets Fyrste troner?
 De vil slippe Børn og Koner,
 Eller Kone idetmindste,
 For, imens de hjemme sove,
 Som en Icarus den anden
 Dem paa Farten op at vove?
 Nu, det maa jeg høilig love!
 Gid saa vel Dem Rejsen lykkes
 Som det synes sig at tegne,
 Og gid det paa Veien opad

Til de ubekjendte Egne
Ikke altfor stærkt maa regne! —
Naada, først saa Binge-parret
Smukt paa Deres Skulderblade,
Saa De ligne kan en Engel,
Der fra Sorgens Jordestade
Bender hjemad til de glade
Solfkinsbørn i Himlens Bolig. —
Hvad vil ikke Bingen binde
Bed det uldne Stof De bærer?
Nu, saa maa De see at finde
Paa et Middel, der gelinde
Kan beseire denne Dvide.
See, her er en beget Ende!
Surr Dem den en Gang om Brystet
Men saa fast De den kan spænde,
Mueligt kan det da sig hænde,
At det lykkes Dem at fæste
Binge-parret fast til Ryggen! —
Naa, hvad er der der nu paa færde?
Hvorfor gaaer De hen i Skyggen,
Under Træet? Synes Lykken
Dem for lille for sliig Moie,
Eller lader De Dem kysse
Allerede bort af Angsten

For paa Deres Fart at fryse? —
 Ah saaledes! De skal nyse!
 Gud velsigne! — Lidt forkjølet
 Bliver let man ved at stige,
 Men det faaer nu ikke hjælp!
 Vil man op i Aandens Rige,
 Maa man ikke ændse slige
 Smaainconveniensers Byrde!
 Dristig maa til Fart man være,
 Ikke standse, ikke vakte,
 Lade briste eller bære!
 Naa, det veed De selv, min Kjære,
 Gæt er Theorie dog, Praxis
 Noget himmelvidt forskjelligt! —
 Det er sandt, ja! men jeg sværger
 Dem, Herr Hansen, høit og helligt,
 Alt, hvis jeg som De tilfældigt
 Havde faaet Lyst til Rejsen,
 Intet Hensyn skulde bringe
 Fra mit Forsæt mig tilbage
 Uden det: Jeg er for ringe! —
 Naa, tag nu den ene Binge,
 Siden kommer nok den anden! —
 Saadan! Ih, nei, er De tumpet! —
 De bevillker jo nu Spidsen

I dets Sted, som af er stumpet; —
Jo, der var De deilig dumpet,
Hvis De saadan op var kommen!
Nei, den butte Deel mod inden;
Bingens Fjersspids maa sig strække
Frit og drifstig ud for Binden,
Hvis De ryge vil af Pinden
I en Fart. Ret som en Glente,
Som en Falk, en Drn, en Svane
Maa De gjennem Luften seile
Tillidsfuld den stolte Bane! —
Ei! De har en gammel Bane,
Som generer Dem en Smule
Dg som muelig dog, hvad ikke
Nu De troer at kunne skjule,
Kan Dem fængsle til den Hule,
Hvori De er vant at leve,
Dg Dem hindre i at følge
Deres Lyst til op at svæve
Over Sø og salten Bølge.
Hm! Det kan jeg ikke dølge,
Det var slemt nok! I mit Indre
Kan jeg føle Deres Knibe!
De er vant paa Deres Reiser
Mellem Bordingborg og Ribe

Til at ryge Deres Pibe!
Ja, det gaaer ei an deroppe!
Uden Dvalm af Allehaande
Maa man op til Lyset komme,
Hvis dets Reenhed man vil aande;
Uden Tanke om sin Vaande,
Uden Omsorg for de usle
Jordens Goder maa man være,
Hvis for Aandens høie Trone
Man vil samles med de Hære,
Der udsjunge Herrens Ære! —
Nei, saa veed jeg ikke bedre
End igjen i Smug at lægge
Bingeparret ned bag Busten
Dg gaae hjem, for sig at strække
Doven blandt de fire Bægge!
Gratulerer da, Herr Hansen,
Til den Pibe, der Dem frister!
Gid engang den nok dem være,
Naar De som en god Philister
Møder, hvor alt Andet brister!!

Solopgang.

Dagens Porte lukkes op!
Klar og smuk at skue
Faldet over Skovens Top
Solens Straalelue.

Faldet som en Regn af Guld,
Virkelig mens den smiler,
Paa den natlig flamme Muld,
Hvori Sæden hviler.

Spredet Skyens tætte Lag,
Der paa Natten tynged,
Barsler om en deilig Dag
I sig selv forynget.

Herre, lad min Sjæl som den,
Leire sig end Sukke
Over den mod Nat, igjen
Sig til Liv oplukke.

See saa lyst paa Verden ned
Paa din Skabergaade,
Freidig i sin Kjerlighed
Og din høie Naade!

Paa Pynnten.

Jeg er fri, jeg er let, læg en Krands om min Hat,
 For min Fod eders Blomster I sænke!

Jeg er let, jeg er fri, ræk mig Haand! For i Nat
 Vil jeg føle men slet ikke tænke!

Rast tilfods som en Hjort flyver op jeg paa en Pynnt!

Det maa frem, som i Verden med Glæde er begyndt!

Kan I fatte min Lærdom, saa være den forkyndt:

Freidig Mod gjør til Roser hver en Lænke!

Jeg er fri, jeg er let, læg en Krands om min Hat,

For min Fod eders Blomster lad falde!

Jeg er let, jeg er fri, fuld af Kraft, for inat

Vil jeg salig paa Jord mig alt kalde!

Sangens Banner det lyse, det slagrer i min Haand!

Er der Rogen, der trykkes, saa falde nu hans Baand!

Kan I fatte min Lærdom, saa hører da dens Aand:

Guds Velsignelse være over Alle!

Esterskrift.

(Til en Recensent.)

Ah, det er dog Skadel! Saa Listen er sluttet?
 Aldeles? Med Digtere store og smaa?
 Herre Gud, det var slemt! Jeg er ganske betuttet,
 Jeg havde dog haabet at komme derpaa!
 Jeg havde dog drømt om at nævnes en Smule
 Hver Juul eller Pindse, paa et kunstitist Sted —
 Nu røg det i Lyset! — Jeg kan ikke skjule,
 Det piner mig høilig, jeg ikke kom med.
 Men der er jo Intet ved Tingen at gjøre;
 Hvad Skæbnen beslutter staaer fast nu engang,
 Og — hine illæ laerymæ — jeg faaer vel fjøre
 Min Plov som Stribent uden digterist Rang.
 Dog — Gæt var der mueligviis endnu tilbage,
 Det falder mig ind som jeg slaaer mig til Ro,
 At Listen er endt, er jo vist at beklage,
 Men kan der ei tænkes en Liste Nummer to?
 Hvis saa er, af, Herr Recensent, tør jeg lade
 Den Bøn drive-over Dem hen som en Sky:
 Hvis De som passable anseer disse Blade,
 Vil De da ikke huske paa mig ved en ny?

Indhold.

Tilegnelsen	3
Fra og til	5
*Til et Barn	7
Memnonstøtten	10
Der er Krig	11
Ved Solopgang	13
*Vaagn op	18
Et Minde	20
Døse Tankerne hen	23
Hymne	25
Farten	26
Trylleringen	27
*Blod og Rose	33
Forstemning	43
*De ved Jødernes Faldne	45
En Hilsen	46
Ved Solnedgang	47
Svar paa Spørgsmaal	52
Stjerneforklaring	53
*Til et ungt Menneske	54
Ved Liget	57
Ved hendes Billed	70
Sangen	71
Løvfald	73
*Annette	75

En Aftenstemning	80
Besvarelse	82
Paa Kirkegaarden	84
*Værdom for Livet	88
Bingerne	89
Solopgang	95
Paa Pynten	97
Efterkrift	98

NB. Af disse treogtredive Digte have de syv med Stjerner betegnede tidligere været trykkede i Dagbladene „Berlingske Tidende“, „Fædrelandet“ og „Flyveposten“.

